

வாழ்க்கை நெறி பெரியாழ்வாரின் சிந்தனைகள்

(பேராசிரியர் டாக்டர் ஸ்ரீ.உ.வே. இரா.அரங்கராஜன் ஸ்வாமியின் வானொலிப் பேருரை)

ஆழ்வார்கள் திருமாலின் திருவருளில் மூழ்கப்பெற்றவர்கள். எம்பெருமானுடைய பேரழகிலும், பெருங்குணங்களிலும் ஆழ்ந்தவர்கள். அவர்களில் வில்லிபுத்தூர் விஷ்ணுசித்தர் பொங்கும்பரிவினால் திருமாலுக்குப் பல்லாண்டிசைத்து மங்களாசாசனம் செய்தருளினார். “திருமாலே நானும் உனக்குப் பழுவடியேன்” என்ற ஞானம் கலங்கி, “காக்கும் இயல்வினன் கண்ணன்” என்பதை மறந்து ‘அவன் காத்தற்குரியோன்’ என்ற பிரேமை மீதுர்ந்து இறைவனுக்குப் பல்லாண்டென்று காப்பிடும் பான்மை பெற்றார். மற்றை ஆழ்வார்களுக்கு இத்தகைய பரிவு அளவுபட்டிருக்க, இவர்க்கோ அஃது எதிர்பொங்கி மீதளிப்பத் திருப்பல்லாண்டாக மலர்ந்து சொல்மாலையாக அணிசெய்தது. அதனால் விட்டுசித்தர் ‘பெரியாழ்வாராக’ப் போற்றப்பெற்றார்.

பெரியாழ்வாருடைய தமிழ்மாலையை அணிந்த எம்பெருமான் ஆழ்வாருடைய தமிழ்மணம் கமழும் திருவுள்ளத்தையே தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டு உறைந்தான். அவ்வாறு உறைகின்றபோதும் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திலும் ஆழ்வார் தங்கியிருந்தார். இவ்வரிய அனுபவத்தை ஆழ்வாரே வெளியுலகிற்குச் சொல்கிறார். “உன்னைக் கொண்டு என்னுள்வைத்தேன் என்னையும் உன்னிலிட்டேன்” (பெரியாழ்.திரு 5-4-5). விஷ்ணுசித்தர் என்கிற திருநாமத்தின் விளக்கத்தை ஆழ்வாரே வெளியிட்ட அழகு கேண்மின்! விஷ்ணுவைச் சித்தத்தில் வைத்தவர் விஷ்ணுசித்தர். விஷ்ணுவின் சித்தத்தில் வைக்கப்பெற்றவர் விஷ்ணுசித்தர் என்ற இருபொருள் விரிவை ஆழ்வார் தமிழ்த்தொடராக விளக்கியருளினார்.

பெரியாழ்வார் தாம் திருப்பல்லாண்டு பாடியதோடு அமையவில்லை. உணவுக்கும் உடைக்கும் உறைவிடத்திற்கும் ஓடித்திரியும் உலகினரையும் தம்மோடு சேர்த்துக் கொள்ள ஆர்வமுற்றார். உலகினர் இறையுணர்வு சிறிதுமின்றி வாயுணர்வின் மாக்களாகவே உழல்வதைக் கண்டார். அவர்கள் கூழுக்கே ஆட்பட்டுத் தலைந்தனர். அவர்களை வாழாட்டவர்களாக மாற்றப் பெரியாழ்வார் அழைப்புவிடுத்தார்.

இறையுணர்வும் இறைவனுக்குச் செய்யும் அடிமைத்தொழில்களுமே உண்மையான வாழ்வு என்றும், அவ்வாழ்வுக்கு ஆட்படுவதே அமைதியளிக்கும் என்றும் உபதேசத்தைத் தொடங்கினார். “வாழாட்டிட்டு நின்றீர் உள்ளீரேல் வந்து மண்ணும் மணமும் கொண்மின்” என்று அவர்களை அழைக்கிறார். “வந்து மண்ணும் மணமும் கொண்மின்” என்பதால் இறைவனதருளால் கிடைக்கப்பெற்ற உடலை வருத்தி உழைப்பினைப் பெருக்கித் தொண்டாற்றும் உயர்நெறியே வாழ்க்கையின்

உண்மைநெறி என்று வலியுறுத்தினார். தாமும் அவ்வாறே கடைப்பிடித்து வாழ்ந்துகாட்டினார். வேத வேதாந்தங்களிலும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் தத்துவ நூல்களிலும் பேரறிவாளராய்த் திகழ்ந்த பெரியாழ்வார் உடல் உழைத்துப் பூங்காவனம் உண்டாக்கினார். மலர்ச்செடிகளைப் பயிரிட்டார். பாத்தி கட்டினார். களையெடுத்தார். நீர் பாய்ச்சினார். பூத்துக்குலுங்கிய மலர்களை மாலைகளாகத் தொடுத்தார். வில்லிபுத்தூரில் உறையும் வடபெருங்கோவிலுடையானுக்கு அணிவித்து அவனை மகிழ்ச்செய்து இவ்வாறு தொண்டுகள் செய்தார். மின்னுநூல் விட்டுசித்தருக்குத் தனை வெட்டும் கருவியும், பூக்குடையும் தொண்டின் அடையாளங்களாக எப்போதும் அணிசெய்தன. தம்மைப்போலவே திருக்கோயில்களில் 'மண்ணும் மணமும்' சுமந்து திருவிழாக்களில் தொண்டுகள் செய்யுமாறு உலகமக்களை, குலம் பாராது இனம் கருதாது அனைவரையும் அழைக்கிறார். மண் கொள்வது என்றால், பெருவிழாவின் தொடக்கத்தில் திருமுனைத் திருநாளுக்கு மண் எடுத்துச் சுமப்பதாகும்; மணம் கொள்வது என்றால் நறுமணப் பொருள்களை ஏந்தியும், மற்றும் பலவாறும் தொண்டு செய்வதாகும்.

தொண்டர்களிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகள் இல்லை; இயற்றப்படும் தொண்டுகளிலும் ஏற்றத்தாழ்வுகளில்லை. திருமாலுக்குத் தொண்டுபூண்ட ஒரே குலத்தைப் பெரியாழ்வார் காண்கிறார். "தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர் வந்தடிதொழுது ஆயிரநாமம் சொல்லிப் பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்ந்து பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு என்மினே" என்று தொண்டக் குலத்தினரை ஆழ்வார் அறிமுகப் படுத்துகிறார். கல்வியாலும், செல்வத்தாலும், குடிப்பிறப்பாலும் பிளவுபட்டுக்கிடந்த பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து ஓர் குலமாகக் கூடுமாறு கூவி அழைக்கிறார். கூடுவதற்கு மனம் ஒன்றே போதுமானது. வேறு தகுதிகள் தேடவேண்டாம்.

"கூடும் மனமுடையீர்கள் வரம்பொழிவந்து ஒல்லைக் கூடுமினே" என்று விரைவாகக் கூடுமாறு வேண்டுகிறார். கூடுவதற்கு முன்பாகத் தாமாகவே படைத்துக் கொண்டு வரம்புகளை எல்லாம் ஒழித்துக்கட்டித் தொண்டர் சமுதாயத்தில் வந்து சேரவருமாறு அழைக்கிறார். தொண்டர் பெருமக்களின் உண்ணும் உணவிலும் உடுத்தும் உடையிலும் ஒப்பனைப் பொருளிலும் தெய்வசம்பந்தம் திகழவேண்டும். அதாவது எல்லாப்பொருள்களையும் ஆண்டவனுக்கு அர்ப்பணித்து அவனுடைய அருட்பிரசாதமாகவே அவற்றை அனுபவிக்கவேண்டும். 'உடுத்துக்களைந்த நின் பீதகவாடை யுடுத்துக் கலத்ததுண்டு தொடுத்த துழாய் மலர் சூடிக்களைந்தன சூடும் இத்தொண்டகளோம்" என்று பெருமைப்படுகிறார் பெரியாழ்வார்.

தொண்டர்கள் வாழ்வில் அல்வழக்குகள் புகுரக்கூடாது. அல்வழக்குகள் யாவை? குலச்செருக்கும், ஆத்மசொரூபத்தை அறியாமையும் அல்வழக்குகள். ஆத்மசொரூபத்தை ஆராய்ந்தால் ஆத்மா திருமாலுக்கு உடைமை என்பது விளங்கும்; மேலும் நன்றாக ஆராய்ந்தால் ஆத்மா அடியார்களின் சொத்து என்பது தெளிவாகும். இத்தெளிவுதான் ஒரு தொண்டனுக்கு அணிகலன்! 'அல்வழக்கு' ஒன்றுமில்லா

அணிகோட்டியர்' என்று தொண்டர்களின் சமுதாயத்தைச் சிறப்பிக்கும் பெரியாழ்வார், தமக்கு வழிகாட்டியாக ஒரு தொண்டரையே பற்றியிருந்தார். அவரே செல்வநம்பி! “அல்வழக்கொன்றுமில்லா அணிகோட்டியர்கோன் அபிமானதுங்கள் செல்வனைப் போலே நானும் உனக்குப் பழுவடியேன்” என்பது பெரியாழ்வார் வாக்கு.

பெரியாழ்வார் சிந்தனைகள்-2

திருமகள்கேள்வனான எம்பெருமான் அடியாரை ஆட்கொள்ளவே ஆதியஞ்சோதி உருவை அங்குவைத்து இங்குப்பிறந்தான். கோசலை தன் குமரனாகவும், யசோதையின் இளங்கிங்கமாகவும் அவதரித்தான். கோசல கோகுல சராசரங்களை வீடுய்யச் செய்தான். அப்போது பிறவாத பின்னான வணங்கும் சோதியாக அவனே திருக்கோயில்களில் அர்ச்சாவதாரமாக எழுந்தருளியிருக்கிறான். அவதாரப்பயன்களை முடித்துக்கொண்டு இராமபிரானும், கண்ணன் எம்பெருமானும் தன்னுடைச் சோதியான பரமபதம் சென்று சேர்ந்தனர். ஆயினும் ஆலயங்களில் என்றும் நின்று அருள்சுரக்கும் அர்ச்சாமூர்த்தியாக எம்பெருமான் விளங்குகிறான். ஆழ்வார்களின் கவியமுதத்தைப்பருகி உகப்போடு இனிது உறைகிறான். கவிபாடிய ஆழ்வாரின் மனக்கடலில் வாழ்வதற்காகப் பனிக்கடலான பாற்கடலைவிட்டு வில்லிபுத்தூருக்கு விரைந்தான். ஆழ்வார் மனத்தைக் கோயிலாகக் கொண்டான்.

1. அடிக்குறிப்பு: வழக்கு - ந்யாயம். அல்வழக்கு - ந்யாயமற்றது. 1. இந்த தேஹமே ஆத்மா என்பது அல்வழக்கு, 2. தேஹம் வேறு ஆத்மா வேறு என்ற அறிவைப் பெற்றும், இந்த ஆத்மா எம்பெருமானுக்கு அடிமை என்பதை விடுத்து ஸ்வதந்தரன் என்பது அல்வழக்கு, 3. இந்த ஆத்மா அடிமை என்பதளவும் அறிந்து ஆனால் இந்த ஆத்மா எம்பெருமானுக்கு மட்டும் அடிமை என்ற அறிவு இல்லாமல் மற்ற தேவதைகளுக்கும் அடிமை என்பது அல்வழக்கு, 4. இந்த ஆத்மா எம்பெருமானுக்கு அடிமை, அடிமைக்குச்சேர அவன் ஒருவனுக்கே தொண்டு புரிவது ஸ்வரூபம். அவனிடம் தொண்டு செய்வதைத் தவிர வேறு பலன்களை யாசிப்பது அல்வழக்கு, 5. வேறு பலன்களை விரும்பாமல் அவனுக்கே தொண்டு செய்வதற்கு அவனுடைய திருவடிகளையே உபாயமாக(சாதனமாக)ப் பற்றாமல், வேறு ஒரு சாதனத்தைப் பற்றி எம்பெருமானை அடைவது அல்வழக்கு, 6. அந்த எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் தொண்டு தன் ஆநந்தத்துக்கு என்பது அல்வழக்கு. எம்பெருமானிடம் வேறுபயனைக் கருதாது, அவனுக்குக்காகவே தொண்டு செய்தலையே பயனாகக் கொள்ளவேண்டும் என்பது பெரியாழ்வார் திருவுள்ளம். இதனை வலியுறுத்தவே வ்யாக்யாந சக்ரவர்த்தி யான பெரியவாச்சான்பிள்ளை இப்பாசுர வ்யாக்யாநத்தில் - “ஸேஷிபக்கலிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷிக்கையாவது - பதிவ்ரதை பர்த்தாவின் பக்கலிலே வ்யபிசாரத்தை அபேக்ஷித்தவோபாதியிறே” என்றருளிச்செய்தார்.

-கி.ஆராவமுதன்.

பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்து என்
மனக்கடலில் வாழ்வல்ல மாயமணாள நம்பீ
தனிக்கடலே தனிச்சுடரே தனியுலகே என்றென்று
உனக்கிடமாயிருக்க என்னை உனக்குரித்தாக்கிணையே.

பாற்கடலில் பள்ளிகொள்ளுதலை மறந்துவிட்டு விட்டுசித்தரின் பொன்
மனத்தை நாடி இடம்பிடித்தான் எம்பெருமான். “வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள்
துவராபதியும் இடவகைகள் இகழ்ந்திட்டு என்பால் இடவகைகொண்டனையே” என்று
மனமுருகிப் பாடுகிறார் பெரியாழ்வார். எம்பெருமானுக்கும் ஓர் ஆசை நிறைவேறியது.
அவனுக்குப் புதியதோர் திருநாமம் ஆழ்வாரால் சூட்டப்பெற்றது. “விட்டுசித்தன்
மனத்தே கோயில் கொண்ட கோவலன்” என்று. கோவலன் குடிபுகுந்ததால்
பிராம்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தானம் பண்ணினார்.
இனி பெரியாழ்வார் மனத்தினுள் கோவலன் எவ்வாறு குடிபுகுந்தான் எனில்;
ஆழ்வாருடைய திருவாயின் உள்புகுந்து நெஞ்சகம்பால் சேர்ந்தான். திருநாம
சங்கீர்த்தனம் செய்த திருவாய் ஆதலால், திருமொழிகள் செப்பிய திருப்பவளம்
ஆதலால் அவ்வாறு உட்புகுந்தான். அவனை உள்ளே இருத்திய செய்தியை ஆழ்வார்
வெளியிடுகிறார் – “கடல்கடைந்து அமுதம் கொண்டு கலசத்தை நிறைத்தாற்போல்
உடலுருகி வாய்திறந்துமடுத்து உன்னை நிறைத்துக் கொண்டேன்”. அவ்வாறு
உட்புகுந்தபோது கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டபிரான் ஆழ்வார் திருநாவினுள்
சற்றே தங்கினான். தங்கிய இறைவனைத் தம் திருநாவாகிய உரைகல்லில் உரைத்துப்
பார்த்தார். “பொன்னைக் கொண்டு உரைகல் மீதே நிறமெழ உரைத்தாற்போல் உன்னைக்
கொண்டு என் நாவகம்பால் மாற்றின்றி உரைத்துக்கொண்டேன்” கோவலனும்
மாற்றுயர்ந்த பைம்பொன்னாகக் காட்சியளிக்கிறான். ஆழ்வார் திருவாய்வழியாகப்
புகுந்து நாவினுள் நின்று ஆழ்வார் நெஞ்சகம்பால் தங்கியபடியால், அக்கோவலனைச்
சுற்றி தம் நெஞ்சச் சுவரில் அவனுடைய வீரச்செயல்களையெல்லாம் ஒன்று தப்பாமல்
அழகிய ஓவியங்களாக எழுதிவைத்தார். ‘உன்னுடைய விக் கிரம் ஒன்றெழுழியாமல்
எல்லாம் என்னுடைய நெஞ்சகம்பால் சுவர்வழி எழுதிக்கொண்டேன்’ என்று ஆழ்வார்
வெளியிடுகிறார்.

கோவலனுக்கு ஒரு கோயிலாகிவிட்டார் பெரியாழ்வார். கோயில் கோபுரத்தில்
திருமாலின் சின்னங்களும் இடம்பெற்றன. ஆழ்வாருடைய சென்னியே கோபுரம்;
திருத்தோள்களே திருமதிள்கள். கோபுரத்தில் பாத இலச்சினை படிந்தபடியைச்
சொல்லுகிறார்—

“பருப்பதத்து கயல் பொறித்த பாண்டியர் குலபதிபோல்
திருப்பொலிந்த சேவடி என் சென்னியின் மேல் பொறித்தாய்” என்று.
திருமதிள்களாகிற திருத்தோள்களில் எம்பெருமானுக்குரிய சங்கு சக்கரப் பொறிகளை

ஒற்றிக்கொண்டார்—

“என்னையும் என் உடைமையையும் உன் சக்கரப்பொறி ஒற்றிக்கொண்டு நின்னருளே புரிந்திருந்தேன் இனி என் திருக்குறிப்பே!”

ஆழ்வாருடைய உயிரும் உடலும் எம்பெருமானுடைய உடைமை. அவ்வுடைமையில் அதற்குரியோனுடைய அடையாள இலச்சினை பொறிப்பது நியாயந்தானே!

இனி, இறைவனை இதயமலரில் இருத்தித் தன்னை அவனுக்கே அடியுறையாக்கியதால், பிறவியென்னும் கடலும் வற்றியது; பாவக்காடுகள் வெந்துவிட்டன; ஆழ்வார் பெற்ற நன்மை நாட்டிலுள்ள அனைவர்க்கும் கிட்டியது; நம்மன் போலே வீழ்த்தமுக்கும் நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம் சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தன; அறிவு என்னும் அமுத ஆறு பெருகியது. கொடுமை செய்யும் கூற்றுவன் நெருங்கப்பெற்றான். மனந்தனுள்ளே மன்னிய மணாளனைப் பெரியாழ்வார் 'நினைந்து என்னுள்ளே நின்று நெக்குக் கண்கள் அசும்பொழுக நினைத்திருந்தே சிரமம் தீர்ந்தேன் நேமி நெடியவனே' என்கிறபடியே கோவலனை ஒழிவில் காலம் எல்லாம் நினைந்து நினைந்து ஸம்ஸார தாபங்கள் நீங்கப்பெற்றார்.

பெரியாழ்வாரின் சிந்தனைகள்-3

பெரியாழ்வாரின் சிந்தனைகளில் மானிடத்தை உயர்த்துகின்ற நெறிகள் ஆங்காங்கே பளிச்சிடுகின்றன. பகைமையும் பொருமையும் இல்லாத சமுதாயத்தை அவர் காட்டுகின்றார். குற்றமின்றியும், குணம் பெருக்கியும் வாழ்கின்ற சமுதாயத்தை அவர் விரும்புகிறார். குற்றமாவது – செய்யவேண்டியதைத் தவிர்த்தலும், தவிர்க்க வேண்டியதைச் செய்வதுமாகும். அவற்றைப் பொதுவாக உலகநடைகொண்டு அறிந்து கொள்ளலாம். அவ்வாறு அறிந்து கொள்ள முடியாத நுட்பமான அறங்களை முன்னோர்கள் மொழிந்த முதுமொழிகளின் வாயிலாக அறிந்துகொள்ளலாம். குணமாவது – ஆத்ம குணங்களில் தலைமையான புலனடக்கமாகும். புலனடக்கம் என்றால் மெய்வாய்கண்முக்குச்செவி என்ற ஐம்பொறிகளையும் மற்றும் மனத்தையும் வசப்படுத்தி நல்நெறியில் செலுத்துவதாகும்.

குற்றமின்றியும் குணம் பெருக்கியும் வாழ்ந்தால், அவ்வாறு வாழ்கின்ற ஒருவனுக்கு நல்வழிகாட்டும் ஞானசிரியர் கிடைக்கிறார். ஞானசிரியரின் நல்லுரைகளால் இறைவனைப் பற்றிய உண்மைகள் புலப்படும். வாழ்விலும் அனுசூலங்கள் ஏற்படும். முக்கியமான அனுசூலம் யாதெனின், செற்றத்தை ஜெயிப்பதாகும். செற்றமாவது – பொருமை என்னும் தீயகுணமாகும். இதையே அகூயை என்பர். அழுக்காறு என்பர். மனிதனை அழிக்கும் வலிதான விரோதி என்பதால் செற்றம் என்பர் பெரியாழ்வார். பொருமையே வெறியுணர்ச்சிகளைத் தூண்டி மனித இனத்தை அழிவுப்பாதையில் செலுத்திவிடும். இவ்வளவு கொடுமையான பொருமையைச் சான்றோர்களின் சம்பந்தத்தால் மட்டுமே ஜெயிக்கமுடியும். அதனால் தான் சாதுக்களான பெரியோர்களின் கூட்டத்தை நாடுக என்று அறிவுரை கூறுகிறார்

பெரியாழ்வார். அவ்வாறு வாழும் ஓர் சமுதாயத்தை திருக்கோட்டியூர் பதிகத்தில் காட்டுகிறார்.

குற்றமின்றி குணம் பெருக்கிக் குருக்களுக்கு அநுகூலராய்
செற்றமொன்றுமிலாத வண்கையினர்கள் வாழ்திருக்கோட்டியூர்
துற்றியேழுலகுண்ட தூமணிவண்ணன் தன்னைத் தொழாதவர்
பெற்ற தாயர் வயிற்றினைப் பெருநோய் செய்வான் பிறந்தார்களே.

“பூதமைந்தொடு வேள்வியைந்து புலன்கள்ஐந்து பொறிகளால் ஏதமொன்று மிலாத வண்கையினர்கள்” – என்று பாகவத தர்மத்தைப் பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்கிறார். ஐம்பெரும் பூதங்கள், ஐவகை வேள்விகள், ஐந்து பொறிகள், ஐம்புலன்கள் ஆகியவற்றில் ஏதங்கள் இல்லாதவாறு பாகவத சமுதாயம் இயங்குவதைப் பெரியாழ்வார் காட்டியுள்ளார். ஏதம் என்றால் குற்றம்; பஞ்சபூதங்களான நிலம் நீர் தீ வளி ஆகாயம் இவற்றால் உருவானது மானிடசரீரம். இந்தச் சரீரம் தனக்கே உரியது என்று வாழும் சுயநலம் ஏதமாகும். எம்பெருமானுக்குத் தொண்டுகள் செய்வதற்கு இச்சரீரம் உள்ளது என்று வாழ்வது ஏதம் இல்லாத ஒன்றாகும்; அதற்குமேல் இச்சரீரம் அடியார்களுக்கு அடிமை செய்வதற்காகப் பெற்றது என்று வாழ்வது ஏதம் ஒன்றும் இல்லாததொன்றாகும்.

ஐம்பெருவேள்விகளையும் இம்மை இன்பங்களுக்காகவும், மறுமையில் சொர்க்க போகங்களுக்காகவும் இயற்றுவது ஏதமாகும். அவற்றை எம்பெருமானுக்கு வழிபாடாகச் செய்வது ஏதம் இல்லாத ஒன்றாகும். அதற்குமேல், அவற்றை உலகம் வாழ்வதற்காக இயற்றுவது ஏதம் ஒன்றுமில்லாத ஒன்றாகும்.

ஐம்புலன்களையும் பொறிகளையும் தனக்காகப் பயன்படுத்துவது ஏதமாகும்; இறை அநுபவத்துக்காகப் பயன்படுத்துவது ஏதமில்லாத ஒன்றாகும். இறைவன் அடியார்களுக்காகப் பயன்படுத்துவது ஏதம் ஒன்றுமில்லாததொன்றாகும்.

இவற்றை எல்லாம் ஒன்று சேர்த்து ‘ஏதம் ஒன்றும் இல்லாத வண்கையினர்கள்’ என்று சிறப்பிக்கிறார் பெரியாழ்வார். அதாவது, எல்லாவழியாலும் சுயநலத்தை ஒழித்துப் பொதுநலம் பேணும் நீதியே ஆழ்வாரால் உபதேசிக்கப்படுகிறது.

எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களை இடைவிடாது சொல்வதற்கு பெரியாழ்வார் வழியொன்றையும் காட்டியுள்ளார். அவ்வழியை தாய்மார்களுக்குச் சொல்லியுள்ளார்.

தாய்மார்களே! நீங்கள் பெற்றெடுக்கும் குழந்தைகளுக்கு எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சூட்டிக் கூப்பிடுங்கள். எம்பெருமானது அருள் உங்களுக்குச் சலபமாகக் கிடைத்துவிடும் என்கிறார். “கேசவன் பேரிட்டு நீங்கள் தேனித்திரிமினே நாயகன் நாரணன் தம்மனை நரகம் புகள்” என்பது பெரியாழ்வார் திருவாக்கு.

